

עפ"ת 60539/02/19 - מחמוד יוסף נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 19-02-60539 יוסף נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני: 1120014965
לפני כבוד השופט עורך קוטון
מעורער מחמוד יוסף
נגד מדינת ישראל
משיבה
פסק דין

- לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום ל汰בורה בחיפה (להלן: "בית משפט קמא"), שניתנה בגדרי המ"ש 19-01-10837.

ההילך בבית משפט קמא

- לפני בית משפט קמא הונחה בקשה להאריך את המועד להישפט (להלן: "הבקשה").

על פי נימוקי הבקשה, ביום 9.5.16 ניתנה למעורער הודעה תשלום קנס (להלן: "ההודעה"), בגין ביצוע עבירה של שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית. המעורער הגיע באופן מיידי בקשה להישפט.

בסוף חודש דצמבר שנת 2018 הוטל עיקול על חשבון הבנק של המעורער בגין קנסות שונים. המעורער ביקש לבטל את העיקול ושילם את כל חובותיו. בין היתר שילם המעורער את הקנס מושא ההודעה האמורה. או אז, בדק המעורער ומצא כי עומדת לחובתו הרשעה בגין עבירת התעבורה מושא ההודעה והוא אינו יכול לחדש את רישיון הנהיגה שלו. לטענותו, ההודעה עצמה נשלהה ביחיד עם הבקשה להישפט שהגיש ולא נותר בידו העתק ממנה. עם זאת, שמר המעורער עותק מן המסמך שקיבל בדבר משלוח דבר דואר בדואר רשמי, ומסמך זה צורף לבקשת (להלן: "המסמך").

נטען כי אם לא יעתיר בית המשפט לבקשתו, עלול להיגרם למעורער נזק אדיר ועיות דין. זאת נכון מס' 20.2.19 דחיה בית משפט קמא את בקשה המעורער. המשיבה התנגדה לבקשתו.

- בהחלטה מפורטת ומונומחת שניתנה ביום 29.6.16 ציין בית משפט קמא את בקשה המעורער.

בהחלטה ציין בית משפט קמא כי המסמך שצורף לבקשתו נושא תאריך 29.6.16, בעוד ההודעה נמסרה למעורער ביום 9.5.16. זאת בניגוד לנطען בבקשתו שליח המעורער בקשה להישפט כבר לחרת יום קבלת ההודעה. הובהר שלא ניתן לדעת מהמסמך האם הוא מתיחס להודעהomi הוא השולח. לא ניתן לראות

בו אפוא הוכחה למשלו בקשה להישפט במועד.

4. נוסף על כך, משולם הכנס מושא ההודעה, רואים את המערער כמי שהודה במינויו לו, הורשע על פי הודהתו ונשא את עונשו. במצב זה, הארכת המועד להישפט יכולה להינתן בסביבות חריגות ויצאות דופן בהן לא ידע האדם ולא יכול היה לדעת על ההליך. אין אלו הנسبות במקרה דין היה והמערער קיבל את ההודעה לידי.

נקבע כי המערער לא עמד בנטול המוטל עליו להראות שקיים טעמים מיוחדים המצדיקים את קבלת בקשתו למורת תשלום את הכנס. טענתו הנוגעת לעיקול שהוטל על חשבון הבנק שלו בחודש דצמבר 2018 אינה מהווה טעם לתשלום הכנס, באם סביר כי יש לו טענות טובות נגד האמור בהודעה.

5. אף בטענותיו בדבר עיות דין שייגרם לו נוכח פסילת רישוון הנהיגה וחיבורו במחבן עוני לא נמצא בבית משפט קמא טעם מיוחד המצדיק את קבלת הבקשה.

נקבע אף כי לא ניתן להתעלם מהשיוי הרב בהגשת הבקשה, שעה שהעבירה בוצעה בחודש Mai 2016, ואילו הבקשה הוגשה בשליה חודש ינואר 2019, גם שהמערער ידע על קיומה של ההודעה. משכך, לא שוכנע בית משפט קמא כי הייתה הצדקה לשינויו, ולא שוכנע כי ייגרם למערער עיות דין באם בקשתו לא תתקבל.

הערעור

6. המערער מיאן להשלים עם החלטת בית משפט קמא.

בהתודעה הערעור טען המערער טענות דומות לאלו שנטענו בבקשתו.

בדיוון חזר ב"כ המערער על טענותיו המפורחות, אם כי לא היו בידיו ראיות לאישוש אותן טענות. אשר לעבירה עצמה, נטען כי בפיו של המערער טענות אשר אף נתענו מול השוטר שמסר לו את ההודעה.

7. המשיבה התנגדה לקבלת הערעור וביקשה להוtier את החלטת בית משפט קמא על כנה.

במהלך טיעוניה הגישה המשיבה את עותק ההודעה שקיבל המערער לידי, את תדפיס המידע בדבר עבירות תעבורת שעבר המערער (להלן: "תדפיס המידע"), ומסמך בדבר מעקב משלוחים אינטרנטני של דואר ישראל. ממשمر זה ביקשה המשיבה ללמידה כי אין כל נתון על דבר דואר רשום שהמסמר לגבי צורף לבקשה ולהודעת הערעור.

דין והכרעה

8. בחרנתי את הנתונים שבפני וشكلתי עניינו של המערער.

עמוד 2

נפק ברע"פ 18/1896 הדני נ' מדינת ישראל (10.5.18) -

"סעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: החוק), קובע כי יש להודיע על רצון להישפט בתוך 90 ימים מצאת הדו"ח. סעיף 230 לחוק קובע כי בית המשפט רשאי לקיים את המשפט גם אם הבקשה הוגשה באחרior בהתקנים התנאים הקבועים בסעיף 229(ה) לחוק בשינויים המחייבים, כלומר "אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה ממועד בשל סיבות שלא היו תלויות בבקשתו ושמנוו ממנה להגישה ממועד והוא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המונעה" או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפורטו".

ובאשר לשיהוי בהגשת הבקשה נאמר שם -

"לענין זה לא אסור לשוב ולהזכיר את דבריו של כב' השופט א' רובינשטיין בעניין דומה: "בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לך סוף, ובנסיבות הסבה יוכל להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות בricht מושפט, שככל מהותן ליעיל ולקצר הליכים (ראו והשו רע"פ 9142/01 איטליה נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793, 800; רע"פ 6920/07 חסן נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 7)."(רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל, בפסקה ה (27.12.2011); וראו גם רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל (30.10.2014); רע"פ 14/2018 טיטלבאום נ' מדינת ישראל (1.5.2007))."

9. אם כן, על מנת שתישקל בקשהו להאריך את המועד להישפט, היה על המערער להציג ערך שלא היה מודיע לקיים של הלהיר ועל כך שהגיש את בקשה מידית לאחר שהיא מודיע לו. השתלשלות האירועים שפורטה לעיל מצביעה על כך שהמערער היה מודיע היטב להודעת תשלום הקנס אותה קיבל לידי לאחר ביצוע העבירה. אומנם נתען שהמערער שלח מידית (למחרת יום קבלת ההודעה) בקשה להישפט, אולם כפי שציין בית משפט קמא המסמן בדבר משלוח דואר רשום נושא חותמת יום 29.6.16. למורת שהמסמך ממוקם במרכז הארץ לפניות נהגים במשטרת ישראל, לא ניתן לדעת אם הוא באמת ובתמים קשור בבקשתו של המערער להישפט בגין העבירה מושая ההודעה.

10. זאת ועוד, על פי תדפיס המידע, ביום 28.10.18 שלם המערער קנסות בגין חמיש הוודעות קנס אשר אחת מהן (הרשות קודמת מס' 5) היא העבירה נושא ההודעה. מכאן שכבר ממועד זה (28.10.18) הבין המערער שביצוע העבירה נזקף לחובתו ולא הייתה הצדקה להמתן עד ליום 27.1.19 על מנת להגיש לבית משפט קמא את הבקשה.

ההודעה שקיבל המערער לידי מפורטת. בהודעה אף נרשמו דבריו כללה: "באמא של' הייתי על דבריות". אומנם משמעות הדברים היא כפירה בביצוע העבירה הנטענת אך אין בדברים אלה כדי להוות בסיס לטענה שייגרם לערער עיונות דין אם לא תתקבל בקשהו. זאת שכן כאמור לעיל עם תשלום הקנס הוא מוחזק כמו שהוא במיחס לו, הורשע על פי הודהתו ונושא בעונש. המערער אף לא הציג כל ראייה לתמיכה בטענה לפיה לא ביצע את העבירה.

11. להבנתי, טענת המערער בדבר עיות דין שייגרם לו אם לא תתקבל בקשתו מבוססת על מסמך או מסמכים ממשרד הרישוי אשר מתייחסים לצבר עבירות תעבורה שביצעו. אין בכך כדי לבסס עילה של עיות דין, ואין במהלכי משרד הרישוי בהקשר דין כדי להצדיק את הארכת המועד להישפט.

ראו במקרים דומים: רע"פ 160/19 **רבה נ' מדינת ישראל** (14.1.19); רע"פ 4122/17 **אדורי נ' מדינת ישראל** (22.4.18); רע"פ 8651/13 **סקה נ' מדינת ישראל** (31.3.14); רע"פ 8353/12 **בן ישראל נ' מדינת ישראל** (29.11.12)

12. נכון כל האמור אינו סבור כי נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא שלא לקבל את הבקשה, ודאי לא פגם המצדיק התערבות. אין בידי אפוא להיעתר לערעור.

הצדדים הסכימו כי פסק הדין ינתן בהיעדרם.

הזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותודה קבלתו.

ניתן היום, י"ב אדר ב' תשע"ט, 19 מרץ 2019, בהיעדר הצדדים.